

РЕШЕНИЕ

№ 22

гр. Смолян, 31.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Петър Хр. Маргаритов

Членове: Росица Н. Кокудева
Мария Ан. Славчева

при участието на секретаря Мара Ат. Кермедчиева
като разгледа докладваното от Мария Ан. Славчева Въззивно гражданско дело № 20235400500518 по описа за 2023 година

И за да се произнесе, взе в предвид следното:

Производството е по чл.269 и следващите ГПК във вр. с чл.124ал.1 ГПК

Смолянският окръжен съд е сезиран с въззивна жалба вх.№2279 от 14.11.2023година от Община гр.З., представлявана от кмета М.Я., депозирана чрез пълномощника З. Х.Ц. против Решение №88 от 14.11.2023година, постановено по гр.д.№ 90/2022година по описа на З.ски районен съд, с което е признато за установено по отношение на Община З., с БУЛСТАТ 000614938 и адрес: град З., ул. „Стефан Стамболов“ № 1, представяна от кмет М.М.Я., че С. З. К., ЕГН *****, с адрес: в гр. С., ул. „Н.Х.“№ 40, ет. 6, ап.16, е собственик на 2/3 ид.ч. от имот с пл.*, кв.19, по плана на с. С., целият с площ от 1548 кв.м., в това число и на 2/3 ид.ч. от частта от имота с площ 203 кв.м., попадаща в обхвата на УПИ- *-държ., ведно с 1/2 ид.ч. от построената в имота двуетажна масивна сграда, цялата с площ от 70 кв.м., представляваща източен близък, състоящ се от гараж с надстройка; С. Б. Т., ЕГН *****, З. Ф. К., ЕГН ***** и С. Б. К., ЕГН ***** – всички с адрес: с. С., общ. З. обл. Смолян, ул. „К.Ф.“ № 13, в качеството им на наследници на Б. З. К., ЕГН *****, са собственици общо на 1/3 ид.ч. от имот с пл. *, кв.19 по плана на с. С., целият с площ от 1548 кв.м., в това число и на 1/3 ид.ч. от частта от имота с площ 203 кв.м., попадаща в обхвата на УПИ - * - държ., ведно с 1/2 ид.ч. от построената в имота двуетажна масивна сграда, цялата с площ от 70 кв.м., представляваща западен близък, състоящ се от

гараж с надстройка, ведно с прилежосната по делото комбинирана скица неразделна част от постановеното решение.

Със същото решение е осъдена Община З. с БУЛСТАТ 000614938 и адрес: град З., ул. „Стефан Стамболов“ № 1, представяна от кмета М.М.Я., да заплати на С. З. К., ЕГН *****, с адрес: в гр. С., ул. „Н.Х.“ № 40, ет. 6, ап.16, разноси по делото, в размер на 1195 лева.

Със същото решение е осъдена Община З., с БУЛСТАТ 000614938 и адрес: град З., ул. „Стефан Стамболов“ № 1, представяна от кмета М.М.Я., да заплати на С. Б. Т., ЕГН *****, с адрес: с. С., общ. З. обл. Смолян, ул. „К.Ф.“ № 13, разноси по делото, в размер на 1225 лева, като решението е постановено при участието на трети лица помагачи на ответника Община З. - Ю. З. К., ЕГН ***** и З. А. К., ЕГН *****.

Недоволна от така постановения съдебен акт е останала Община З.. С въззивната жалба се атакува постановеното решение изцяло. Направено е оплакване за неговата незаконосъобразност и се иска въззивният съд да отмени решението в тези части и постанови решение по същество на спора, като отхвърли посочените установителните искове.

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл.259 ГПК, тъй като съобщението, че решението е изготвено и може да бъде обжалвано е съобщено на страната на 01.11.2023 година Жалбата отговаря на изискванията на чл.260 и 261 ГПК, изхожда от активно легитимирана страна с право на жалба, поради което е и процесуално допустима.

В срока по чл.263 ал.1 ГПК е постъпил писмен отговор от третите лица помагачи на ответника Ю. К. и З. К., депозиран чрез пълномощника им адв.К.Г., с който се поддържа становище за основателност на въззивната жалба на Община З..

В срока по чл.263 ал.1 ГПК е постъпил писмен отговор от С. З. К., депозиран чрез пълномощника му адв. Д.М., с който се поддържа неоснователност на въззивната жалба и се предлага съдът да я остави без уважение.

В срока по чл.263 ал.1 ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от С. Б. Т. депозиран чрез пълномощника й адв.Д.К., с който се поддържа становище за неоснователност на въззивната жалба.

Недоволни от така постановеното решение са останали и третите лица помагачи Ю. З. К. и С. А. К.. С въззивна жалба вх.№2227/07.11.2023 година, депозирана чрез пълномощника на жалбоподателите адвокат Г. се атакува постановеното решение изцяло и се предлага съдът да го отмени и отхвърли изцяло предявените искове. Съобщението, че решението е изготвено и може да бъде обжалвано третите лица са получили на 07.11.2023 година, поради което въззивната жалба и допълнението към нея вх.№23.04.2023 година са депозирани в срок. Жалбата отговаря на изискванията на чл.260 и 261 ГПК, изхожда от активно легитимирана страна с право на жалба, поради което е и процесуално допустима.

В срока по чл.263 ал.1 ГПК е постъпил писмен отговор от С. К., депозиран чрез пълномощника му адв.Д.М., с който се поддържа неоснователност на въззивната жалба.

В срока по чл.263 ал.1 ГПК е постъпил писмен отговор от С. Т. , депозиран чрез пълномощника й адв.Д.К., с който се поддържа неоснователност на въззивната жалба.

Според жалбоподателя Община З., която обжалва постановеното съдебно решение изцяло, в случая относима е правната норма на §9, ал. 1 от ГТР на ЗУТ за отчуждителни производства, започнали при действието на отменените (д.в., бр.124 от 1998г.) разпоредби на глава пета, раздел I от Закона за териториално и селищно устройство (ЗТСУ), по които е издадена заповед за отчуждаване и недвижимият имот е завзет до 30 октомври 1998г., като се прилагат разпоредбите на ЗТСУ и отменения чл. 102 от Закона за собствеността. В

обхвата на тези разпоредба попадат онези случаи, в които е бил одобрен план по реда на ЗТСУ за „първа регулация“ на територии с неурегулирани имоти и с неприложена първа регулация; започнало е отчуждително производство при действието на отменените (д.в. бр.124 от 1998г.) разпоредби на глава пета, раздел I от ЗТСУ, по прилагане на плана. Твърди се, че за процесният имот е започнало отчуждително производство, изготвен е протокол от 28.11.1987г. за оценка на имота и имота е завзет до 30 октомври 1998г. , като отчуждителното производство не е завършено. Според жалбоподателя законът предвижда по правило имотно обезщетение, а по изключение - парично обезщетение. На комбинираната скица по изготвената съдебно-техническа експертиза на вещото лице е повдигнато уширението с 239 кв.м. в цвят зелен от имот без пл. номер - собственост на държавата, участващ в УПИ **, и в цвят жълт процесната придаваема част от 203 кв.м. от имот пл. *** към *-държ., кв. 19 по ПУП на с. С., извършени със заповед № 9/23.01.1984г. и заповед № 44/22.09.1989г. Според посоченото на лист.7 от заключението вещото лице на графичната част към заповед №9/23.01.1984г., границите на имот пл. * не са показани, т.е с тази заповед е извършено отчуждаване на част от имот с пл. *, участващ в образуването на УПИ * държ., кв. 19 с имот без пл. № с площ 239 кв.м. с който се е уширил УПИ **. Съгласно чл.102(отм.) от Закона за собствеността, отстъпеният в обезщетение имот трябва да бъде равностоен на отчуждавания. Когато отстъпеният имот не задоволява жилищните нужди на собственика и членовете на семейството му, той се обезщетява с имот, достатъчен за задоволяване на тези нужди. Със заповед № 46/28.03.1985г. на Общински народен съвет З. е отстъпено право на строеж на Ю. З. К. върху ½ УПИ *- държ., кв.19 по плана на с. С., а със заповед № 45/28.03.1985г. на Общински народен съвет З. е отстъпено право на строеж на Б. З. К. върху ½ УПИ *- държ., кв.19 по плана на с. С.. Издадено е разрешение за строеж № 34/22.04.1986г. от кметство с. С. на Ю. и Б. З.и К., съобразно одобрени проекти от 14.10.1985г. от ОНС-Смолян за жилищна сграда в УПИ *, кв.19. Съставен е и протокол за определяне на строителна линия и ниво № 30/22.04.1986г. В УПИ *-държ., кв. 19 по ПУП на с. С. е реализирана жилищна сграда с отстъпено право на строеж, придадените части са заети и има осъществено владение, продължило повече от 10 години от деня на това завземане - съставен протокол за определяне на строителна линия и ниво № 30/22.04.1986г. и Н.А. за собственост върху недвижим имот по давностно владение №* том *, рег. № 287, дело № 26/2021г. и Н.А. за собственост върху недвижим имот по давностно владение * том *, рег. № 1706, дело № 120/2020г. на Ю. и З. К.и за триетажна жилищна сграда в УПИ *-държ., кв. 19 по ПУП на с. С.. За УПИ *-държ., кв. 19 по ПУП на с. С. е съставен акт за общинска собственост № 2017/23.02.2021г. За УПИ *-държ., кв. 19 по ПУП на с. С. е приложен дворищно-регулационния план и целият парцел, включително и придадваемите части от ПИ *, участващи в урегулирането му са завзети, правото на строеж е реализирано. Ю. К. е син на З. К. и именно на него му е отстъпено право на строеж в УПИ *-държ., кв. 19 по ПУП на с. С., а съседния парцел УПИ ** се е уширил за задоволяване на жилищни нужди на останалите членове на семейството на З. К.. Имота е отчужден за държавни нужди - държавно жилищно строителство. Според жалбоподателя правото на обезщетение с недвижим имот или с друго вещно право за отчужден и завзет недвижим имот не се погасява по давност (изрично съгласно §10 от ПР на ЗУТ). Имота е завзет, поради което приложимите разпоредби са тези на ЗТСУ(отм.). Според чл.95 ЗТСУ (отм.) недвижимите имоти се отчуждават за нужди, необходими за мероприятие на държавата, кооперации и обществени организации. Така също, в случаите в които обезщетението е било определено като парично - за него се прилагат правилата за погасяване на вземанията при изтичане на петгодишния давностен срок в съответствие с условията на чл.137 от ЗТСУ (отм.) във връзка с §9, ал.1 от ПР на ЗУТ, предвиждащ петгодишен срок за погасяване на вземанията за обезщетение за недвижимите имоти, отчуждени за мероприятия на общините, държавата и Ю.дическите лица по този закон, както и за недвижими имот, отчуждени по дворищнорегулационния план, които се погасяват с изтичане на 5 годишен давностен срок.

Дори и да се приеме, че не е проведена или не е приключила процедура по отчуждаване и собственикът не е обезщетен, ефекта на придобита по давност собственост на 203 кв.м. от ПИ *, участващи в образуването на УПИ *-държ., кв. 19 по ПУП на с. С. е настъпила. Още по-вече Ю. З. К. е наследник на З. К. (собственика на ПИ *). Държавата е отстъпено право на строеж и Ю. К. е реализирал жилищна сграда в УПИ *-държ., кв. 19 по ПУП на с. С.

Моли за отмяна изцяло Решение № 88 от 31.10.2023г. постановено по гр. д. № 90/2022г. по описа на Районен съд З., като неправилно поради неговата незаконосъобразност и предлага въззивният съд с решение по същество да отхвърли исковете на ишците срещу Община З., като неоснователни и недоказани. Претендира присъждане на разноски и за двете инстанции.

С писмения отговор на Ю. К. и З. К. се поддържа становище за основателност на въззивната жалба и се предлага решението да бъде потвърдено. Според въззиваемите позоваването на пар. 9 от ПР на ЗУТ, заявено от Общината е основателно. Истина е, че процесният парцел V III-държ., кв. 19 по плана на селото е създаден от държавна земя и отчуждено място от родителите на Ю. К. за отстъпване на нуждаещите се – Ю. К. и брат му Б. - право на строеж, поради което процесното отчуждаване попада в приложното поле на чл. 63 ал. 1, т. 10 от ЗТСУ, поместен в глава пета, за която е реч в пар. 9 от ПР на ЗУТ. Щом това е така казусът не може да се подведе под пар. 8 от ПР на ЗУТ, а следва да се решава по ЗТСУ и ЗС, т.е. отчуждителното действие не може да се счита за отпаднало. Родителите им са получили в замяна държавна земя, за да се образува техния парцел и са обезщетени. Ако това не може да бъде прието - замяната - тогава воички техни наследници имат право на обезщетение от Общината по реда на ЗС, но в никакъв случай не може да се счита отчуждаването за отменено(отпаднало) по пар. 8 от ПР на ЗУТ. С това дума за парично обезщетение, за облигационно правоотношение. В това се състои същността на разглеждания правен спор и след като въззивният съд приеме това предлагат да вземе решение в посочения по-горе смисъл.

С писмения отговор на С. Т. депозиран чрез пълномощника му адв. Д.К. се поддържа неоснователност на въззивната жалба на Община З.. Обжалваното решение е правилно, обосновано, постановено при спазване на материалния закон и съдопроизводствените правила. Не са налице сочените в жалбата основания за отмяна на решението като неправилно и незаконосъобразно. Изразеното от жалбоподателя несъгласие с приетото от районен съд, че в конкретният случай по отношение на отчуждителното действие на дворишните регулационни планове е относима правната норма на § 9, ал.1 от ПР на ЗУТ, а не § 8, ал.1, изр. 2-ро от ПР на ЗУТ, уважавайки предявеният иск се поддържа становище за неоснователност на изложените оплаквания, които не се подкрепят от събраните по делото доказателства. Според въззиваемата от представените писмени доказателства - скици, геодезическо заснемане, удостоверение № 461/02.07.2021 г., заповед № 107/12.04.2022 г. на кмета на община З. и заключение на вещото лице по назначената строително-техническа експертиза се доказва, че поземлен имот пл. ***, в кв. 19 по плана на с.С. е с площ от 1548 кв.м. (удостоверение № 461/02.07.2021 г.), включващо и частта с площ 203 кв.м. (повдигнат в жълт цвят на комбинираната скица), придаваема към * - държ., кв. 19. Той е собственост на ишците по делото, при квоти съгласно представения нотариален акт за дарение №*, том *, дело №210/25.01.1989 г. на РС - З.. Прехвърлителната сделка е осъществена преди издаване на заповед № 44/22.09.1989 г., с която са определени съществуващите към момента регулационните граници на УПИ-* и УПИ **, кв. 19 по плана на с.С.. Правилен и в съответствие с трайната съдебна практика на ВКС е изводът на решаващия съд, че планът има отчуждително действие, но стабилизиране на това отчуждително действие настъпва при заплащане на парично обезщетение за предаваемите части, като оценката следва да бъде съобщена на заинтересованите лица, които имат право да обжалват размера на обезщетението. От заключението на вещото лице е установено, че за предаваемата към УПИ * - държ. част от имот пл. ***, в кв. 19 не са извършвани процедури по уреждане на

регулационни сметки, части от имот пл. *** не са отчуждавани, поради което и възражението на ответника община З., че дворишно-регулационния план е приложен са недоказани. В настоящия случай, процедура по прилагането на плана и на завземане на предаваемото място представляващо частта от имот с пл. *, кв.19, участваща в образуването на УПИ-*, кв. 19 по плана на с.С. не е провеждана, видно и от издаденото от ответника удостоверение № 472/02.07.2021 г. В тази връзка направеното за първи път с въззивната жалба оплакване, че имота е завзет от общината е неоснователно и не се подкрепя от доказателствата по делото. Неоснователно е и възражението, че ефекта на придобита по давност собственост на 203 кв.м от ПИ *, участващи в образуването на УПИ-*, кв. 19 по плана на с.С. е настъпила. От жалбата не става ясно в чия полза е настъпила давността, тъй като общината не твърди такива права за себе си. Както се посочи данни за уреждане на регулационни сметки за имот пл.*** не са открити от вещото лице, както и не са представени доказателства за осъществявано от общината владение върху имот пл.*** или частта от него, участваща в УПИ * - държ. След като за придадената част към парцел УПИ * - държавен по плана от 1978 г., изменен със заповед №4/1989 г. няма данни за извършена оценка на предаваемото място, за заплащането му и за завземането му по надлежен ред, то по отношение на тази предаваема част планът не е приложен, т. е. не е настъпило условието за окончателното преминаване на собствеността по нормативно определения ред по чл.33 ал.2 ЗСТУ (отм), съгласно разясненията дадени с ТР № 3 от 15.07.1993 г. на ОСГК на Върховния съд. Направен е извод,че следователно АЧОС № 2017/23.022021 г. е съставен без основание и не е породил визираните в него права. Актът за частна общинска собственост не е придобивен за правото на собственост способ. Той е официален свидетелстващ документ, съставен от длъжностно лице по ред и форма, установени в закон, но той няма правопораждащо действие - чл. 5 ал. 2 и ал. 3 ЗОБС. Права на собственост в полза на общината възникват, на основание някой от посочените в чл. 34 ал. 1 ЗОБС способности, които в конкретния случай и за спорния имот не са налице. С оглед изложеното моли съдът да постанови решение, с което да остави в сила решение № 88/31.10.2023 г. по гр.дело № 90/2022 г. по описа на Районен съд - З.. Претендира направените по делото разноси за настоящата инстанция.

С писмения отговор на С. З. К., депозиран чрез пълномощника му адв. Д.М. се поддържа допустимост, по същество - неоснователност на въззивната жалба и се предлага съдът да я остави без уважение. Поддържа се неоснователност на оплакването, че неправилно първоинстанционният съд се е позовал на § 8, ал.1, изр. 2-ро от ПР на ЗУТ и в случая е приложима разпоредбата на §9, ал.1 от ПР на ЗУТ, тъй като глава V, раздел I (Отчуждения и обезщетения за мероприятия на общините и държавата от чл.63 до чл.109) е отменен с д.в. бр.124/1998г. Цитираната разпоредба е приложима само за случаите, в които са провеждани отчуждителни производства касаещи мероприятия на общините и държавата. В самата правна норма на чл.63, ал.1 от глава V, раздел I на ЗТСУ са изчерпателно изброени хипотезите, при които е можело да се провежда процедура по отчуждаване и обезщетение за мероприятия на общините и държавата. Според въззиваемата страна в настоящия случай нито една от изчерпателно изброените в чл.63, ал.1, т.1-12 от ЗТСУ хипотези, не е налице. Направеното оплакване, че е започната процедура по глава V, раздел I от ЗТСУ, тъй като е бил съставен протокол от 28.11.1987г. според въззиваемата страна е несъстоятелно. От заключението на вещото лице и по-конкретно на стр. 5 (последните два абзаца) и първия абзац на страница 6 се установява, че жалбоподателят не е предоставил данни и документи за свързани с отчуждаване на имот (част от имот с пл. *, кв.19 по плана на с.С.), както и не са му били предоставени данни за извършени процедури по уреждане на регулационни сметки (т.е. отчуждаване и предаване към съседни парцели), които да касаят процесния имот. Оспорва твърдението като голословно и невярно, че по отношение на имот с пл. *, кв.19 по плана на с.С. е започвала отчуждително производство за мероприятие на общините и държавата по реда на глава V, раздел I на ЗТСУ, респ. че са налице предпоставките на §9,

ал.1 от ПР на ЗУТ. Дори и да се приеме, че е налице съставен на 28.11.1987г. протокол, то същият не касае процесния имот и е ирелевантен за изхода на настоящото дело. Относно направеното оплакване, че на стр. 7 от заключението вещото лице е посочило, че на графичната част към заповед № 9/23.01.1984г. границите на имот с пл.* не са показани, счита че така направено оплакване противоречи на принципа за добросъвестно упражняване на процесуалните права, защото самата заповед е служебно известен факт на самия жалбоподател и му е известно обстоятелството, че посочено в заключението е техническа грешка. Твърдението, че с въпросната заповед за изменение на застроителния и регулационен план на с.С. е извършено отчуждаване е неоснователно, защото същото е в състояние колизия на постановеното Тълкувателно решение № 3/28.03.2011 г. по тълкд. № 3/2010 г. на ВКС, ОСГК, което представлява задължителна съдебна практика на основание чл.130, ал.2 от Закона за съдебната власт.

Както е посочено по-горе, настоящия казус не е за отчуждаване на имот за мероприятие на общините и държавата, поради което е неоснователно позоваването на ирелевантната за делото разпоредба на чл.102 (отм.) от Закона за собствеността. Сама по себе си тази отменена разпоредба е била уредена в Раздел *, глава VII от закона и е уреждала обществените отношения свързани с отчуждаването на имоти за държавна и обществена нужда. Съгласно редакцията на чл.101, ал.3 (отм.) от Закона за собствеността, която е действала от 08.03.1985 година до 19.04.1996 година, отчуждаването се е извършвало с разрешение на Министерския съвет в периода от 09.03.1985 до 19.05.1989г., а след това със заповед на председателя на изпълнителния комитет на областния народен съвет (в периода от 19.05.1989г. до до 19.04.1996г.), когато е отменена ал.3 на чл.101 от ЗС. В настоящия случай, дори не е налице разрешение на Министерски съвет, нито пък заповед на председателя на изпълнителния комитет на областния народен съвет или заповед на председателя на изпълнителния комитет на областния народен съвет.

На следващо място според въззиваемия е важно да се отбележи, че и при отчуждаването за държавни и обществени мероприятия съгласно чл.104 ЗС (отм.) е следвало завземането на отчуждения имот да се извърши след заплащането на обезщетението (за което преди това е трябвало да се направи оценка) или заменянето му с друг. Определянето на размера на обезщетението или замяната на имот с друг равностоен се е извършвала с нарочен административен акт, какъвто в настоящия казус не е издаван, респ. не е прилаган като доказателство по делото.

Поддържа неоснователност и на оплакването, че след отстъпването на правото на строеж на третото подпомагащо лице (Ю. К.) и наследодателя на част от ищците (Б. К.) е налице заемане на продаваемата от имот с пл.*, кв.19 част. От приетите като доказателства по делото писмени документи, в това число и официални документи издадени от жалбоподателя се установява категорично, че жилищната сграда в УПИ - * (държ.), кв.19 е реализирана извън обхвата на пл.***, кв.19. Следователно може да се приеме че е било налице заемане, но само на тази част от УПИ-*, което представлява имот без номер по плана от 1978г. и одобреното изменение със заповед № 9/23.01.1984г. Според въззиваемия не е вярно твърдението, че планът е приложен и предаваемите части от имот с пл.*, кв.19 са заети. Това обстоятелство се доказва от издадените от самия жалбоподател официален документ - удостоверение № 472/02.07.2011г. на Община З., кметство С. Следователно твърдението е несъстоятелно и в противоречие със събраните по делото доказателства и заключението по назначената съдебно-техническа експертиза.

Поддържа неоснователност на оплакването на жалбоподателя Община З. мотивирано с няколко несъстоятелни довода и твърдения, че частта от имот с пл.*, кв.19 попадаща в обхвата на УПИ-* - държавен е отчуждена за държавно жилищно строителство. Както бе посочено по-горе липсата разрешение на Министерски съвет, респ. заповед на председателя на изпълнителния комитет на областния народен съвет обуславя голословността на

твърдението формулирано като довод. - имота е бил завзет, поради което приложима е разпоредбата на чл.95 от ЗТСУ (отм.). Процесната част от имота никога не е била завземана от трето подпомагащо лице Ю. К. или Община З., която конклюдентно признава това обстоятелство с издаването на удостоверение № 472/02.07.2011г. на Община З., кметство С.. Дори и да се приеме, че е приложима разпоредбата на чл.95 от ЗТСУ (отм.), то не са налице предвидените в нея предпоставки за да се приеме, че е налице отчуждаване, защото в ал.1 от същата е посочено, че недвижимите имоти, необходими за мероприятия на държавата, кооперации и обществени организации, се отчуждават с мотивирана заповед на председателя на изпълнителния комитет на окръжния, съответно на общинския народен съвет, при който е създаден Съвет за териториално и селищно устройство, строителство и архитектура" Заповед по чл.95, ал.1, във вр. чл.98 от ЗТСУ (отм.) не е издавана.

Относно оплакването, че продаваемата от имот с пл.***, кв.19 част е придобита по давност се поддържа неоснователност, тъй като никога не е било заемано, съответно никога не е започвало владение на частта от имота от Община З. лично или чрез друг. След като не е настъпило завземане на частта и не е осъществявано владение липсва и намерение за своеене. Въззиваемия, съответно другите ищци и преди това наследодателят им са владели необезпокоявано частта от имот с пл.*, кв.19 на годно правно основание (нотариален акт за дарение), както и на построената в тази част сграда, състояща се от два самостоятелни обекта (гараж с надстройка - източен близък и гараж с надстройка - западен близък). Моли съдът да постанови решение, с което да отхвърли въззивната жалба на Община З. като потвърди изцяло Решение № 88/31.10.2023г. по гр.д.№ 90/2022г. по описа на РС – З.. Претендира направените съдебни разноси, съгласно депозирания списък по чл.80 от ГПК.

С въззивната жалба на третите лица помагачи Ю. К. и З. К. е направено оплакване за неправилност на атакувания съдебен акт поради неговата незаконосъобразност. Според жалбоподателите съдът не е съобразил хронологията на ЮФ(Ю.дическите факти) и съответните им по времедействие нормативни актове, поради което е направил погрешни правни изводи. Относно решението в частта за земната площ е направено оплакване, че процесният държавен(сега общински) парцел V III-държ ., кв. 19 по плана на селото е образуван посредством ЧИ(частично изменение) на ЗРИ на селото, който е утвърден през 1978 г ., със заповед N-'9/ 23. 0 1 . 1984 г ., като към неурегулираната държавна земя са присъединени 203 кв, м. от имота на родителите на жалбоподателите З. и М. К.И. Съгласно чл. 110 ЗТСУ държавата е станала собственик на посочените 203 кв. м. на основание прякото отчуждително действие на посочената дворищна регулация. ЗТСУ е действал от 01. 06. 1973 г. до 30 . 03. 2001 г., поради което с дарението на имот пл. N- *, кв. 19 по плана на село не е могло да прехвърли на ищите процесиите 203 кв. м ., тъй като дарителите- не са били собственици на посочената земна площ, тъй като те са били собственост на държавата, към деня на прехвърлителната правна сделка 20. 01. 1989 г ., облечена в н. а. *** Според жалбоподателя ищите основават иска си на този н. а . и на тази прехвърлителна правна сделка. Според жалбоподателите ако съдът беше съобразил това обстоятелство, щеше да отхвърли тяхната установителна искова претенция като неоснователна, и недоказана.

Относно решението в частта за сградата е направено оплакване, че в своята искова молба вх.№737/ 3Б. У4. 2022 г. ищите твърдят, че процесната сграда е построена от С. и Б. К.и накрая на 1989 година в процесния УПИ * - държ., кв. 19 по плана на селото, в границите на дареното им дворно място. Според жалбоподателите в такъв случай по принципа на приращението собственик на постройка е станала държавата(сега общината), понеже целия този ПИ, в т. ч. и спорните по делото 203 кв. м. са били на българската държава, което обстоятелство не е съобразил решаващия съд и със своя акт би отхвърлил и тази установителна искова претенция. Според жалбоподателите отчуждителното действие на заповед №9/23.01.1984година досежно процесните 203 кв.м не се е прекратило, понеже нито един от шестте наследници(деца - трима синове и три дъщери) на З. и М. К.и, които са

починали преди 31. 03. 2001 г. , от която дата в сила е ЗУТ, не са направили постъпки по параграф 8 ал. 2 от ПР на ЗУТ, тъй като-

а/ не са се считали собственици на процесите 203 кв. м.

б/ не са се считали необезщетени, тъй като в замяна на отчуждения имот(203 кв. м.) са получили в замяна 239 кв. м. държавна земя със заповед № 44/ 22. 09.1989 година, за да се образува парцел V II-1 7 5 , кв. 19 по плана на селото, който сега се води като собственост на ищите. При това пазарните цени на посочените 203 кв. м. към деня на отчуждаването - 23. 01. 1984 г. , когато със заповед R- 9 от същата дата е новообразуван процесния ПИ * — държ., кв. 19, не са били по-високи от пазарните цени на посочените 239 кв. м. през 1989 г. , и по-точно към деня на дадения в замяна недв. имот с площ 239 кв. м. от държавата, със заповед № 44/ 22. 0 9 . 1989 г. , по реда на чл. 102, ал. 1 от ЗС, т. е. , техните родители, като отчуждени собственици за посочените 203 кв. м. , са били справедливо и равностойно обезщетени от държавата. Друг е въпроса, че държавата не си е потърсила от тях разликата в стойността на имотите, и по-специално не си е потърсила от техните родители пазарната цена на 36-те кв. м. , колкото е разликата между 239 кв. м. и 203 кв. м. (чл.102 ал.5 ЗС). Според жалбоподателите даването на имот в замяна по реда на чл. 102 от ЗС(действащ тогава, сега отменен) не е ставало с нотариален акт за замяна на недвижими имоти, нито с договор за замяна на недвижими имоти с нотариална заверка на подписите, а чрез издаване на заповеди - в случая със заповеди Р № 9/ 23. 0 1 . 1984 г., с която са отчуждени процесите 203 кв. м. посредством ЧИ на ЗРП и със запове № 44/ 1989 г. , когато на родителите им, пак посредством ЧИ на ЗРП, са дадени в замяна 239 кв. м. (така чл. 102 от ЗС(отменен).

в/ в случая въобще не е приложим пар. 8 от ПР на ЗУТ, а е приложим пар. 8 от ПР на ЗУТ, а е приложим пар.9 от същите ПР на ЗУТ, тъй като парцел(УПИ) VIII - държ. кв. 19 е новообразуван за да бъде отстъпено на него Ю. К.,право на строеж като нуждаещ се гражданин върху парцел за индивидуално жилищно застрояване/ и такова му е отстъпено със заповед от 28. 0 3 . 1986 г. , т. е. по реда на чл. 63, ал. 1, т. 10 от ЗТСУ(сега отменен, но тогава действащ), т. е. по реда на глава V, раздел 1 от ЗТСУ, към която препраща пар. 9 от ПР на ЗУТ, а той към ЗТСУ(глава V) раздел I ЗУТ и той към ЗТСУ(глава V) и чл.102 ЗС.По параграф 9 обаче не се прекратява отчуждителното действие на дворишнорегулационните планове, което е главната специфика(отличителна черта) на казуса.. Ето защо прекратяване на отчуждителното действие на ЧИ на ЗРП на селото, извършено със заповед № 9/ 23. 01. 1984 г. , не е настъпило и процесите 203 кв. м. са собственост на община З..Според жалбоподателите дори обаче, само хипотетично, да предположим, че посоченото отчуждително действие е отпаднало, понеже не ищите, а техните родители са били отчуждени собственици, собственици на процесите 203 кв. м. са те - живите 5 и наследниците Б. К., т.е 6 колена не само ищите, което означава,че всяко коляно има по 1/6 идеална част, от процесите 203 кв.м, жалбоподателят С. К. и трите им сестри имат по 1/6 идеална част, а тримата наследници на покойния им брат Б. К. по 1/18 идеална част.

а/ Следователно, при тази хипотеза, като е признал С. К. за собственик на 2/3 ид. ч. , вместо на 1/6 ид. ч. от процесите 203 кв. м. , а С. Т., З. К. и З.нка К. общо на 1/3 ид. ч. от процесите 203 кв. м. , вместо общо на 1 /6 ид. ч. от 203 кв. м. (по 1/18 ид. ч. от 203 кв. м. за всяка една от посочилите страни по делото-нци на Б. К. районният съд е нарушил Закона за наследството.

б/ Понеже посоченото хипотетично отпадане на отчуждителното действие на заповед № 9 / 23. 0 1 . 1984 г. засяга само земята, а не и процесната сграда(тя не е отчуждавана, за да отпадне отчуждаването), то тя си остава собственост на Община З. по чл. 92 от ЗС. Искане се съдът да отмени изцяло като неправилно и незаконосъобразно обжалваното решение и с решение по същество да отхвърли исквете срещу Община З. като неоснователни и недоказани.

С депозираното в срока по чл.259ал.1 ГПК допълнение към въззивната жалба се

излагат оплаквания, че в първоначалната въззивна жалба са развити две оплаквания- че решението е изцяло неправилно и оплакване, че решението е отчасти неправилно, като допълват по-долу тези оплаквания.

Относно оплакването, че решението е изцяло неправилно се поддържа, че ищците основават иска си за земята и исковите си за сградата на две нива с обособени източен и западен близък, на наследствено правоприемство, от родителите З. и М. К.и. Друг придобивен способ те не сочат. За да прикрият, че те имат и други наследници, не представят удостоверение за техните наследници. С оглед на нововъзникналото съдебно обстоятелство, че съдът признава само тях за собственици на претендираната земя и сгради се твърди, че са принудени да представят удостоверение за наследници. Освен по изложените съображения реституцията на земята е невъзможна поради осъществено от Ю. ОПС, а и поради съществуващите други застройки в парцела. Твърдението, че те са извършени от С. и Б. К.и остава недоказано - ищците не ангажираха никакви доказателства в тази насока, защото законодателят е възприел правилния основополагащ принцип в реституцията(респ. в отменяване на отчуждаванията) - застроената земя не се реституира. Вж. така ЗВСВНИ, ЗВСВНОИ и др. Нар. 8 от ПР на ЗУТ не прави изключение и това се доказва от текста на пар. 9 от ПР на ЗУТ.

Относно оплакването, че решението е отчасти неправилно се поддържа, ако съдът Ако не приеме първото оплакване, молят да приеме второто. Относно направеното оплакване за нарушаване на ЗН се уточнява, че съдът е нарушил чл. 5, ал. 1 от ЗН. Ако с е приеме, че процесите 203 кв. м. са предмет на отпаднало отчуждаване, следва да се приеме, че съсобственици на тази земя савсички наследници на З. и М. К.И, а оттам да с е направи извода, че съсобственици на допълнителните сгради - процесите източен близък и западен близък, съгласно чл. 92 от ЗС освен ищците са още и Общината, а и другите наследници на общите наследодатели, които са били собственици на процесите 203 кв. м към момента на тяхното отчуждаване. В този смисъл решението е отчасти неправилно и това е така, защото исковите претенции на ищците са частично основателни, само до размерите на техните квотни притежания и в двата жилищни близка. Уважаването на жилищните икове на ищците, поотделно за всеки един от близките е изначално неправилно, понеже те не сочат и не доказват никакъв друг придобивен способ за всеки един от близките поотделно, освен наследственото правоприемство, при положение, че делба на близките не е правена и те не са застроени по ОПС, а са незаконни постройки, в режим на търпимост. Понеже подаването на молба за търпим строеж не е придобивен способ, без знание е по чия молба всеки един от жилищните близки е бил признат за търпим строеж.

С въззивната жалба е направено доказателствено искане да се приемат като доказателства удостоверение за наследници на Х.М. К. и удостоверение за идентичност на лице с различни имена. Направеното искане е несвоевременно заявено и е преклудирано.

С писмения отговор на С. К. се поддържа неоснователност на въззивната жалба и се предлага окръжният съд да не я уважава. Депозираната въззивна жалба и допълнението към нея за допустими, но неоснователни, поради което се предлага да бъде отхвърлена, респ. постановеното решение № 88/31.10.2023г. по гр.д.№ 90/2022г. по описа на РС - З. да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Неоснователно, невярно и в противоречие на твърденията в исковата молба и събраните доказателства, процесуалният представител на третите подпомагащи лица твърди, че въззиваемия и останалите ищци основават исковите си на наследствено правоприемство. В самото начало на исквата молба, въз основа на която е образувано гр.д. № 90 по описа на РС - З. е изложено твърдение, че на 25.01.1989г. З. М. К. и съпругата му М. А. К. с нотариален акт №*, том *, дело № 210/1989г. на РС - З. са дарили на синовете си С. и Б. К.и дворно място съставляващо имот с пл.* (сто седемдесет и пет), кв.19 (деветнадесети) по плана на с.С.. По волята на дарителите С. З. К. е собственик на 2/3 от дворното място, а останалата 1/3 е собственост Б. З. К. с ЕГН *****, респ. на

С. Б. Т., З. Ф. К. и С. Б. К. като негови законни наследници, съгласно удостоверение за наследници изх.№ 116/02.08.2021г. на Община З.. Следователно оплакването е голословно и несъстоятелно. За първи път с въззивната жалба се правят оплаквания по отношение на собствеността върху земята, с твърдения, че имота е общ на всички наследници на З. М. К. и съпругата му М. А. К.. С оглед на императивността на чл.221, във вр. 218, във вр. 131 от ГПК, възможността да се излагат възраженията срещу иска и обстоятелствата на които те се основата е преклудирана с депозирането на молбата по чл.218 от ГПК. Същевременно с разпоредбата на чл.266 от ГПК е въведена забрана да се посочват нови факти (твърдения) и доказателства. Така изложените твърдения и оплаквания по отношение на жалбоподателя не попадат в хипотезата на чл.266, ал.2 от ГПК. Следователно изложените твърдения не следва да се вземат предвид и приложените за установяването им доказателства не следва да се приемат като такива, поради настъпила процесуална преклузия.

По отношение на оплакването и изложените доводи, че не е отпаднало отчуждителното действие на заповед № 9/23.01.1984г. досежно процесите 203 кв.м. от имот с пл.*, кв.19, участващи в УПИ-* по плана на с.С., поддържа становището изложено в т.4 от отговора на въззивната жалба на Община З., че в настоящото дело процесния имот никога не е бил отчуждаван за мероприятие на общините и държавата, поради което е неоснователно позоваването на ирелевантната за делото разпоредба на чл.102 (отм.) от Закона за собствеността. Сама по себе си тази отменена разпоредба е била уредена в Раздел *, глава VII от закона, която от своя страна е уреждала обществените отношения свързани с отчуждаването на имоти за държавна и обществена нужда. Съгласно редакцията на чл.101, ал.3 (отм.) от Закона за собствеността действала от 08.03.1985 година до 19.04.1996 година, отчуждаването се е извършвало с разрешение на Министерския съвет в периода от 09.03.1985 до 19.05.1989г., респ. след това със заповед на председателя на изпълнителния комитет на областния народен съвет (в периода от 19.05.1989г. до 19.04.1996г.), когато е отменена ал.3 на чл.101 от ЗС. В настоящия случай не е налице разрешение на Министерски съвет, нито пък заповед на председателя на изпълнителния комитет на областния народен съвет. Също така е важно да се отбележи, че дори и при отчуждаването за държавни и обществени мероприятия съгласно чл.104 ЗС (отм.) е следвало завземането на отчуждения имот да се извърши след заплащането на обезщетението, (за което преди това е трябвало да се направи оценка) или заменянето му с друг. Определянето на размера на обезщетението или замяната на имот с друг равностоеен се е извършвала с нарочен административен акт, какъвто в настоящия казус не е издаван, респ. не е прилаган като доказателство по делото.

На следващо място според жалбоподателите в настоящото дело е приложима разпоредбата на §9, ал.1 от ПР на ЗУТ. Общеизвестен е факта, че в глава V, раздел I (Отчуждения и обезщетения за мероприятия на общините и държавата от чл.63 до чл.109) от ЗТСУ е отменена с д.в., бр.124/1998г. Оплакването е неоснователно, защото цитираната разпоредба е приложима само за случаите, в които са провеждани отчуждителни производства касаещи мероприятия на общините и държавата. В самата правна норма на чл.63 ал.1 от глава V, раздел I на ЗТСУ са изчерпателно изброени хипотезите, при които е можело да се провежда процедура по отчуждаване и обезщетение за мероприятия на общините и държавата. В настоящия случай нито една от изчерпателно изброените в чл.63 ал.1 т.1-10 от ЗТСУ хипотези, не е (била) налице. Дори и да се приеме хипотетично, че е била приложима разпоредбата на чл.63 , ал.1 т.10 от ЗТСУ (отм.), отчуждителната процедура е била свързана с изпълнението на сложен фактически състав. В хода на първоинстанционното производство това възражение на жалбоподателя не е направено и същото е преклудирано. В отменената разпоредба на чл.74 от ЗТСУ са посочени предпоставките, въз основа на които е могло да се извърши отчуждаване по реда на чл.63, ал.1, т.10 ЗТСУ. В разпоредбата на чл.95, ал.1 от ЗТСУ /отм./ е посочено, че недвижимите имоти, необходими за мероприятия на държавата, кооперации и обществени организации, се отчуждават с мотивирана заповед на председателя на изпълнителния комитет на окръжния,

съответно на общинския народен съвет, при който е създаден Съвет за териториално и селищно устройство, строителство и архитектура. Заповед по чл.95 ал.1, в която да се съдържат императивно уредените реквизити по чл.98 от ЗТСУ (отм.) не е издавана. Следователно отчуждителното действие на одобреното изменение със Заповед № 9/23.01.1984г. е по реда на чл.110 и следващите от ЗТСУ (отм.), което означава, че приложимата в настоящия случай разпоредба е именно посочената от първоинстанционния съд - § 8 от ПР на ЗУТ. Предвид гореизложеното моли съдът да постанови решение, с което да отхвърли е въззивната жалба на Ю. З. К. и З. А. К. и да потвърди изцяло Решение № 88/31.10.2023г. по гр.д.№ 90/2022г. по описа на РС - З..

С писмения отговор С. Т. поддържа становище за неоснователност на жалбата. Обжалваното решение е правилно, обосновано, постановено при спазване на материалния закон и съдопроизводствените правила. Не са налице сочените в жалбата основания за отмяна на решението. Жалбоподателите, трети лица в първоинстанционното производство, молят да се отмени изцяло Решение № 88/31.10.2023 г. по гр.дело № 90/2022 г. по описа на Районен съд - З., като неправилно. В жалбата си твърди, че районният съд не е събразил хронологията на ЮФ (Ю.дическите факти) и съответните им по времедействие нормативни актове, поради което е направи погрешни правни изводи. Считат, че държавата е станала собственик на процесиите 203 кв.м. на основание прякото отчуждително действие на дворищната регулация - чл.110 ЗТСУ и родителите на страните не са могли да прехварлят на ищците прецесната площ, защото не са били собственици на посочената земна площ. Твърдят, че тъй като към 1989 г. процесния * - държ., кв.19 е бил собственост на държавата, то по силата на приращението собственик на застрояката/процесната сграда е държавата. Излагат съображения в подкрепа на твърдението им, че отчуждителното действие на заповед № 9/23.01.1984 г., досежно процесиите 203 кв.м., не е прекратено. Цитират чл.102 от ЗС (отм.), по който е извършена замяна на части от имотите и считат, че в случая въобще не е приложим § 8, от ПР на ЗУТ, а е приложим § 9 от същите ПР на ЗУТ. Считат, че с постановеното решение районният съд е нарушил и чл.5 ал.1 от Закона за наследството. Изложените оплаквания са неоснователни и не се подкрепят от събраните по делото доказателства. По делото е не се доказва, че жалбоподателите са собственици на законно построена жилищна сграда, състояща се от два жилищни етажа и приземен етаж, построена в УПИ-*, кв.19 по плана на с.С.. Липсват твърдения и доказателства за отстъпено право на строеж или право на собственост върху цялата сграда, в полза на Ю. З. К. и З. А. К.. Установява се от писмените доказателства представени с исковата молба и отговора на исковата молба от ответника община З., че със заповед № 46/28.03.1985 г. на ОбНС З. на Ю. З. К. е отстъпено право на строеж върху ½ ид. ч. от УПИ-*, кв.19 по плана на с.С.. Съгласно договор за групов строеж от 16.03.1987 г. (л.43) Ю. К. е собственик на първи жилищен етаж и източната част от избения етаж. За другата ½ ид. част от УПИ *- държ., кв.19 по плана на с. С. е издадена заповед № 45/28.03.1985г. на Общински народен съвет З. за отстъпено право на строеж в полза на наследодателя Б. З. К.. Наоснователни са оплакванията, че община З. е собственик на частта от имот с пл.*, кв.19, участваща в образуването на УПИ-*, кв. 19 по плана на с.С. на основание „неформална замяна на придаваеми земни площи“ между УПИ VII - * и УПИ *държ., кв. 19 по плана на с.С.. В законодателството на Република България такова придобивно основание липсва, а доказателства за спазване на процедурата по чл. 40, ал. 2 от ЗОС и чл.46 от Наредба № 2 на ОбС З. не са представени. В с.з. на 17.10.2022 г. вещото лице инж. Т. категорично заявява, че не е открил договор за замяна между общината и собствениците на имот *, който е придаваема част и няма данни за уреждане на регулационните сметки и отчуждителни процедури. От представените писмени доказателства - скици, геодезическо заснемане, удостоверение № 461/02.07.2021 г. заповед № 107/12.04.2022 г. на кмета на община З. и заключение на вещото лице по назначената строително-техническа експертиза се доказва, че поземлен имот пл. ***, в кв. 19 по плана на с.С. е с площ от 1548 кв.м. (удостоверение № 461/02.07.2021 г.), включващо и частта с площ

203 кв.м. (повдигнат в жълт цвят на комбинираната скица), придаваема към * - държ., кв. 19. Той е собственост на ишците по делото, при квоти съгласно представения нотариален акт за дарение №*, том *, дело №210/25.01.1989 г. на РС - 3.. Прехвърлителната сделка е осъществена преди издаване на заповед № 44/22.09.1989 г., с която са определени съществуващите към момента регулационните граници на УПИ-* и УПИ **, кв. 19 по плана на с.С.. С издаване на заповед № 44/22.09.1989 г. е изменено регулационното предвиждане по заповед № 9/23.01.1984 г., поради което и изложените в жалбата доводи за нейното отчуждително действие са неотнормисими към спора. Правилен и в съответствие с трайната съдебна практика на ВКС е изводът на решаващия съд, че планът има отчуждително действие, но стабилизиране на това отчуждително действие настъпва при заплащане на парично обезщетение за придаваемите части, като оценката следва да бъде съобщена на заинтересованите лица, които имат право да обжалват размера на обезщетението. От заключението на вещото лице е установено, че за придаваемата към УПИ * - държ. част от имот пл. ***, в кв. 19 не са извършвани процедури по уреждане на регулационни сметки, части от имот пл. *** не са отчуждавани, поради което и възражението, че собственик на спорната част е община 3. е неоснователно. След като за придадената част към парцел УПИ * - държ. по плана от 1978 г., изменен със заповед №*4/1989 г. няма данни за извършена оценка на придаваемото място, за заплащането му и за завземането му по надлежен ред, то по отношение на тази придаваема част планът не е приложен, т. е. не е настъпило условието за окончателното преминаване на собствеността по нормативно определения ред по чл.33 ал.2 ЗСТУ (отм), съгласно разясненията дадени с ТР № 3 от 15.07.1993 г. на ОСГК на Върховния съд. В настоящия случай, процедура по прилагането на плана и на завземане на придаваемото място представляващо частта от имот с пл.*, кв.19, участваща в образуването на УПИ-*, кв. 19 по плана на с.С. не е провеждана, видно и от издаденото от Община 3. удостоверение № 472/02.07.2021 г. По делото бе доказано, че доверителите ми като наследници на Б. З. К. са собственици и на Vi ид. част от построената в имота двуетажна масивна сграда (2МЖ) с площ 70 кв.м, която идеална част представлява западен близък, състоящ се от гараж и надстройка. Със заповед №*5/28.03.1985 г. на ОбНС 3. на Б. З. К. е отстъпено право на строеж върху ½ ид.ч. от УПИ-*, кв.19 по плана на с.С.. Според показанията на св. К., която е сестра на С., Б. и Ю. К.и, стопанската сграда и гаража са построени от С. и Б.. За сградата, на името на Бикер К. е издадено удостоверение за търпимост № 68/25.02.2021 г. и същата е нанесена в кадастралния план на с.С., съгласно заповед № 107/12.04.2022 г. на кмета на община 3.. Издадено е и удостоверение по чл. 202 от ЗУТ № 150/20.04.2021 г., от което е видно, че западния близък съдържа гараж с площ 28 кв.м. и втори етаж (жилищен) със площ 39.00 кв.м. Вещото лице дава заключение (т.2), че съгласно одобреното попълване на кадастралната основа на плана от 1978 г. двуетажна жилищна сграда (2МЖ) попада в имот пл. *. Ответникът община 3. не сочи доказателства и не твърди, че притежава права на собственост върху двуетажна жилищна сграда с площ от 70 кв.м. и стопанска сграда с площ от 21 кв.м., нанесени в кадастралния план на с.С. със заповед № 107/12.04.2022 г. на кмета на община 3.. В с.з. на 17.10.2022 г. процесуалният представител на ответника община 3. изрично посочи, че Община 3. няма претенции относно сградите, които са построени в УПИ * - държавен. За тези сгради няма данни да е съставян АЧОС и такива доказателства по делото не са представени. В този смисъл твърдението на третите лица, че сградите са собственост на община 3. на основание чл.92 от ЗС са недоказани и неотнормисими към спора, с оглед разпоредбата на чл.26 ал.2 от ГПК. Изложените доводи за наследствения характер на процесния имот имота се представят за първи път с въззивната жалба, поради което не следва да се обсъждат. За пълнота на изложението следва да се посочи, че с исковата молба и допълването на фактическите твърдения в първото по делото съдебно заседание е посочил, че основанието за придобиване на правата върху спорния имот освен по направеното дарение е и давностно владение, считано от 25.01.1089 г. до момента, осъществявано от С. и Б. К.и, които

твърдения са доказани по делото. Моли съдът да постанови решение, с което да остави в сила Решение № 88/31.10.2023 г. по гр.дело № 90/2022 г. по описа на Районен съд - З.. Претендира направените по делото разноски за настоящата инстанция.

В съдебно заседание редовно и своевременно призована Община З. не изпраща процесуален представител.

В съдебно заседание въззивникът Ю. К. редовно исвоевременно призован се явява лично.

Въззивникът З. К. редовно и своевременно призована не се явява.

Двамата въззивници се представляват и от адв. К.Г., който поддържа изцяло въззивните жалби и становище за основателност на жалбата на Община гр.З., както и в представената писмената защита.

Въззиваемият С. К. редовно и своевременно призован не се явява и се представлява от адв.Д.М., който поддържа становище за неоснователност на въззивните жалби.

Въззиваемите С. К., С. К. и З. К. редовно исвоевременно призовани не се явяват и се представляват от адв.Д.К., който поддържа становище за неоснователност на въззивните жалби.

Смолянският окръжен съд, като прецени събраните по делото доказателства, по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените във въззивните жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на въззиваемите, намира за установено следното:

Жалбите са подадени в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и са процесуално допустими, поради което въззивният съд пристъпи към разглеждане тяхната основателност.

От фактическа страна при разглеждане на делото пред районен съд е установено, че УПИ-* - държавен кв.19 по плана на с.С. е образуван след частично изменение на плана с.С. от 1978 година, одобрено със заповед №9 от 23.01.1984 година, с която се изменя строителната граница на с.С. и се обособява парцел *-държавен кв.19(дублиран номер) за сметка на имот без пл.№ извън регулация и част от имот пл. ***, с което се изменя дворищната регулация на парцел VII-* кв.19 с.С., от който се придава по регулация към парцел *-145 кв.м, а парцел VII-* кв.19 се разширява на северозапад с площ 200 кв.м., от които 37 кв.м от имот пл.*** и 163 от имот без пл.№ извън регулация.

Установено е също така, че със заповед №*4/22.09.1989г. е одобрено частично изменение на регулационния план на с.С. одобрен със заповед №16/07.03.1978г., изменен със заповед №9 от 23.01.1984 година, с която се уширяват парцели VI, VII и * кв.19, състоящо се в промяна на строителната граница на северозапад на парцели VI, VII и * се изменят регулационните линии между парцели VI и * и между парцели * и VII-*, с което парцел VII-* се уширява с 76 кв.м и парцел *-67 кв.м.

Според вещото лице инж.Т. от направения графичен анализ и проследяване регулационните изменения обективирани със заповеди №9 от 23.01.1984 година и №*4/22.09.1989 година, съответно към парцел *-държавен се предават 203 кв.м от имот пл.***, за който е отреден парцел VII-*(повдигната от вещото лице в жълт цвят), а към имот пл.*** се предават 239 кв.м от имот без пл.№ предвид промяна на строителните граници на северозапад(повдигната от вещото лице в зелен цвят).

От представеното по делото удостоверение № 472/02.07.2021 г. (л.12) на кметство с. С. се установява, че в архива на кметството се съхранява протокол от 20.04.1982 г. на комисия по чл. 95 ЗТСУ с посочена стойност 274.88 лева за извършени подобрения в имот с пл. *, което се предава към парцел *. Към протокола е прикрепена разписка с дата 28.04.1982 г. за връчен оценителен протокол от 20.04.1982 г. на наследодателя З. К.(приложен на л.13

от делото), от който е видно, че не е посочено парично обезщетение за предадените към парцел *- части от имот пл.***, както и е вписано определено обезщетение на собствениците на останалите имоти предадени към парцел *..

Съгласно представеното удостоверение за факти и обстоятелства по ТСУ на С. К. от Кметство С., общ. З.(стр.11), че ПИ с *, кв. 19, по плана на с. С., участва в образуването на УПИ VII – *, кв. 19, с площ от 965 кв.м.; в УПИ * – 174, кв. 19, по плана на с. С., с площ * кв.м.; УПИ * – държ., кв. 19, с площ от 197 кв.м.; извън регулация с площ от 30 кв.м.; улична регулация с площ от 181 кв.м. Посочени е са сградите и тяхната площ, построени в имотите, съответно в УПИ * – държ., кв. 19, по плана на с. С., има построена двуетажна масивна жилищна сграда, със застроена площ 69 кв.м. и едноетажна стопанска сграда, със застроена площ 29 кв.м., за които е посочено, че са налице условията по § 127, ал.1 ПЗР към ЗИД на ЗУТ. Двете сгради не подлежат на премахване и забрана за ползване. Това удостоверение е издадено на Б. К., както и му е издадено удостоверение по чл. 202 ЗУТ, в което е посочено, че двуетажната жилищна сграда – западен близък е със самостоятелен вход, антре, кухня и всекидневна и представлява обособен обект, който може да се ползва самостоятелно и отговаря на одобрен проект.

Издадени са видно от приложените на л.9 и 10 удостоверения по чл.202 ЗУТ, че в парцел * има построени от Б. З. К.-двуетажна жилищна сграда – близък, със застроена площ 69 кв.м, обособен обект на две нива-западен близък със застроена площ 28 кв.м и втори (жилищен) етаж със самостоятелен вход-входно антре, кухня и всекидневна със застроена площ 39 кв.м., а на С. К.- двуетажна жилищна сграда близък, със застроена площ 69 кв.м (източен близък - $\frac{1}{2}$ - 34.5 кв.м.), обособен обект източен близък със застроена площ 29 кв.м и втори етаж със самостоятелен вход, входно антре, офис и ателие със застроена площ 39 кв.м.

На 23.02.2021 г. е съставен акт за частна общинска собственост на УПИ * - държавен, с площ 583 кв.м., който е утвърден от кмета на Община З.(л.20),.

Със заповед № 46/28.03.1985 г. е отстъпено право на строеж върху 1/2 от парцел *, кв. 19 по рег. план на с. С., с площ 220 кв.м. на Ю. З. К.. Сключен е и договор аз ОПС.

По същия начин е отстъпено и право на строеж със заповед № 45/28.03.1985 г. върху 1/2 ид.ч. от парцел *, кв. 19 по регулационния план на с. С. на Б. З. К., като Б. и Ю. К.и са сключили договор за групов строеж на 16.03.1987 г., парцел *, кв.1 9 по плана на с. С.. Издадено е разрешително за строеж и протокол за определяне на строителна линия.

Съгласно нотариален акт № * том *, рег. № 1706, дело № 120/2020 г. и нотариален акт №* том *, рег. № 267, дело № 26/2021 г., Ю. К. и З. К. са признати за собственици на първи и втори жилищен етаж от триетажна жилищна сграда, със застроена площ 84,50 кв.м., построена в УПИ * кв. 19, по плана на с. С. и на основание молба на С. З. К. и З. Ф. К., кметът на Община З. е одобрил допълване на действащия кадастрален план на с. С. с нанасяне двуетажна жилищна сграда с площ 70 кв.м. и стопанска сграда с площ 21 кв.м., находящи се в ПИ с кад. *, в частта му, участваща в УПИ * - държавен, кв. 19, по ПУП на с. С., придружено със скица, което не е влязло в законна сила на 04.05.2022 г., видно от констативен протокол. Ю. З. К. и З. А. К. многократно са подавали молби за закупуване на УПИ * - държавен, кв. 19 по ЗРП на с. С..

С нотариален акт(л.6)№*, том XI,,н.д.210/1989 година З. М. К. и съпругата му М. А. К. са дарили на синовете си С. и Б. К.и, съответно -2/3 за първия идеални части от дворно място с площ 1210 кв.м, ведно с построената върху 72 кв.м. двуетажна жилищна сграда и стопанска сграда застроена върху 30 кв.м, а на втория 1/3 идеална част от дворно място с площ 1210 кв.м, ведно с построената върху 70 кв.м масивна жилищна сграда,което съставлява имот пл.* за който е отреден парцел VII-*, с който дарствен акт обосновават материалноправната си легитимация на собственици ищецът С. К. и наследниците на починалия му брат Б. К...

Според свидетелката К. К. С. и Б. са построили стопанската сграда и гаража (гаражите с надстройките). Ю. пък започнал да строи къщата си и бил построил първият етаж по време, когато С. и Б. строили стопанската сграда и гаражите. Свидетелката е сестра на С. и Б. и сочи, че техният баща е заменил място с такова на общината, но не може да уточни, колко от тяхното място е дадено на общината.

При извършената проверка в Община З. на вещото лице не са предоставени данни, свързани с отчуждаване на имот пл.*** или за части от него, а и при направената проверка в Държавен архив - Смолян, вещото лице не констатира налични данни за извършено отчуждаване на имот пл.*** по плана от 1978 г. или за части от него.

При така установената фактическа обстановка, правилно възприета от районен съд, с атакуваното решение е приета основателност на предявените в обективно и субективно съединение установителни искове за собственост и е признато по отношение ответната Община гр.З., че С. З. К. е собственик на 2/3 идеални части от имот пл.***, кв.19 по плана на с.С. с площ 1548 кв.м., в това число и на 2/3 идеални части от имота попадащи в обхвата на УПИ *-държавен, ведно с 1/2 идеална част от построената в имота двуетажна масивна сграда, цялата с площ 70 кв.м, представляваща източен близък, състоящ се от гараж с надстройка, а наследниците на Б. К. са признати за собственици на 1/3 идеална част от имот пл.***, кв.19 по плана на с.С., целият с площ 1548 кв.м, в това число и на 1/3 идеална част от имота с площ 203 кв.м, попадаща в обхвата на УПИ *, държавен, ведно с 1/2 идеална част от построената в имота двуетажна масивна сграда, цялата с площ 70 кв.м, представляваща западен близък, състоящ се от гараж с надстройка, повдигната в жълт цвят от вещото лице с площ 203 кв.м., която площ по силата на § 8, ал.1, изр. 2-ро от ПР на ЗУТ според решаващия районен съд автоматично е преминала в собственост на ищите и след като е тяхна собственост е направен извод, че построените в тази част двуетажни масивни жилищни сгради (близък) са тяхна собственост, при права съобразно извършеното в тяхна полза дарение от родителите на С. и Б. К.и. Прието е също така във връзка направеното възражение от ответната община и третите лица помагачи, че не се касае за договор за замяна, тъй като липсват писмени доказателства за твърдяното правно действие, както и скица.

Съгласно на чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, а по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

При тази служебна проверка съдът констатира, че обжалваното решение е валиден съдебен акт, постановен в изискуемата писмена форма и от компетентен орган, в кръга на правораздавателните му правомощия.

При извършената служебна проверка относно допустимостта на решението, Смянският окръжен съд намира, че същото е частично недопустимо, поради което следва да бъде обезсилено в тази част, а образуваното по него съдебно производство следва да бъде прекратено.

С оглед изложените в исковата молба твърдения и отправеното до съда искане, настоящата инстанция намира, че предявеният установителен иск е недопустим в частта, с която е уважена претенцията за собственост на имот пл.*** в разликата над спорните 203 кв.м до претендираните 1548 кв.м., поради липса на правен интерес. Безспорно е в съдебната практика и теория, че наличието на правен интерес е абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на установителния иск по чл. 124 ГПК. Преценката дали е налице правен интерес у ищеца се извършва служебно от съда, тя е конкретна и се извежда от фактическите твърдения и доводи в исковата молба, с оглед характера на спора и засегнатите от него права.

В случая, от изложението в исковата молба и от събраните по делото доказателства става ясно, че ищите претендират да са собственици на имот пл.*** кв.19 в с.С., като

обосновават своята материално-правна легитимация с извършеното дарение от З. и М. К.и, обективизирано в нотариален акт №*, том XI, н.д. 210/1989 година на районен съд З., с което даряват на синовете си Б. К. и С. К., съответно с 2/3 идеални части и 1/3 идеална част от дворно място цялото с площ 1210 кв.м., ведно с построената в имота двуетажна жилищна сграда, но не са изложени фактически твърдения общината да отрича правата на ищите по някакъв начин.

При положителния установителен иск за собственост, какъвто е настоящият случай, правен интерес е налице, когато ищецът твърди, че ответникът претендира право, което изключва това на ищеца. За да възникне право на иск е нужно да е възникнал между правоспособни лица граждански спор, подведомствен на съда. Наличността на граждански спор поражда нужда, а следователно и интерес от искова защита. Няма ли правен спор, няма нужда и интерес от защита, липсва и право на иск, поради което първата абсолютна предпоставка, за да възникне правото на иск е наличието на интерес от търсената с иска защита. Интересът от установителния иск определя и надлежния ответник. Искът трябва да бъде насочен срещу лицето, чието неоснователно оспорване е предизвикало правния спор и с това – нуждата от защита. В тази насока са задължителните указания, дадени с ТР № 8/2012 г. от 27.11.2013 г. по тълк. д. № 8/2012 г. на ОСГТК на ВКС. В решението изрично е посочено, че преценката на съда относно допустимостта на установителния иск зависи не от вида на спорното право, а от степента на засягането, което състоянието на спора предизвиква в правната сфера на ищеца. От установителен иск за собственост или друго вещно право ще е налице правен интерес, когато конкретното засягане на правната сфера на ищеца изисква защита чрез установяване на правото със сила на **пресъдено** нещо. Търсената защита с установителния иск се изчерпва в силата на пресъденото нещо, с която спорното право (правоотношение) се потвърждава или отрича. Функцията на установителния иск е да брани гражданските права само срещу това смущение, което правния спор предизвиква. С него се цели да се внесе яснота, определеност и безспорност в гражданските отношения като се отстранят съмненията в спорното право. Това обяснява защо спрямо другите искове той е най - широко допустим с оглед на предмет и легитимирани страни. Установителният иск е допустим относно всякакви граждански права или правоотношения – вещни, облигационни, наследствени, семейни, търговски и др. като предпоставка за допустимост на установителния иск законодателно е подчертано изискването за интерес от установяването, защото само чрез това изискване може да се обособят гражданските правоотношения, които се нуждаят от съдебно установяване, като същевременно се очертаят лицата, легитимирани да го търсят.

Въпросът за наличието, респективно липсата на самостоятелно право на ищите е свързан с преценката на съда за правния интерес от установяването, т. е. за допустимостта на иска като абсолютна процесуална предпоставка за разглеждането му. Съдът е длъжен да провери допустимостта на иска още с предявяването му и да следи за правния интерес при всяко положение на делото. Когато констатира, че ищецът няма правен интерес, съдът прекратява производството по делото, без да се произнася по основателността на претенцията. Като се е произнесъл по недопустим иск в посочената част над спорните 203 кв.м до претендираните 1581 кв.м., първоинстанционният съд е постановил недопустимо решение, което на основание чл. 270 ал. 3 изр. 1 ГПК следва да бъде обезсилено, а производството по делото – прекратено.

По същия начин недопустимо е решението и в частта, с която е признато право на собственост на ищите по отношение двуетажната сграда със застроена площ 70 кв.м., построена в парцел *-държавен, за която не съществува спор между ищите и общината. Ще следва решението като процесуално недопустимо да бъде обезсилено и в тази част, а производството по делото прекратено.

В останалата част, с която е уважен предявеният от ищите положителен

установителен иск за собственост за частта от 203 кв.м.попадаща в обхвата на парцел *-държавен и е прието, че С. З. К. се легитимира като собственик на 2/3 идеални части от придаваемото място, а С. Т., З. К. и С. К. – на 1/3 идеална част от придаваемото място, атакуваното решение е неправилно постановено. Съдебният акт е мотивиран с направения краен извод от районен съд, че регулацията по плана от 1978 година и частичните изменения през 1984 и 1989 година не е приложена, отчуждителното действие за процесното придаваемо място е отпаднало на основание параграф 8 ЗУТ, поради което претендираната част от имота с площ 203 кв.м. е останала към имота на ищите.

Настоящият състав не се съгласява с така направения извода от районен съд. От събраните в хода на разглеждане на делото доказателства се установява, че държавният, сега общински парцел *-държавен, кв.19 по плана на с.С. е образуван поради частично изменение на ЗРП на селото, утвърдено със заповед №9/23.01.1984 година, когато към неурегулираната държавна земя са присъединени 203 кв.м. от имота на З. и М. К.и и държавата е станала собственик на процесните 203 кв.м. на основание дворищна регулация. Извършеното частично изменение на плана през 1984 година е при действието на ЗТСУ отм. (действал в периода от 01.06.1973 година до 30.03.2001година). Доколкото установените в параграф 6 ПР на ЗУТ правила обвързват по-нататъшното действие на приетите преди влизането му в сила дворищнорегулационни планове с обстоятелството дали към момента на влизане в сила на закона в сила регулацията е била приложена, то при извършването преценката за регулационния статут на определен имот, включително и за отчуждителното действие на дворищнорегулационни планове следва да се има предвид даденото в ТР №3/1993година на ОСГК на ВС тълкуване на понятието „приложена регулация“. Преценката дали регулацията е била приложена при действието на ЗТСУ(отм.) следва да бъде извършена към момента на влизане в сила на ЗУТ, а не само при наличието на последваща промяна в регулационния план, доколкото съгласно параграф 8 ал.1 ПР на ЗУТ само приложените към момента на влизане в сила дворищнорегулационни планове запазват действието си.

Съгласно дадените с ТР №3/1993година на ОСГК на ВС разяснения, при изменение на плана при условията на чл.32 ал.1т.2,4 и 5 ЗТСУ се предвижда връщане към имотните граници до регулацията при изработване на новия план, ако са изминали повече от десет години от заемане придадения имот по дворищнорегулационния план, т.е ако са изтекли повече от десет години от заемането на придадения имот, планът следва да се счита приложен, което представлява пречка за неговото изменение. В решение №286/07.11.2011година на ВКС по гр.д.№1242/2009година, II г.о. се приема, че даденото разрешение в ТР относно понятието „приложена регулация“ следва да бъде възприето и в хипотеза, при която към датата на влизане в сила на ЗУТ дължимото обезщетение за придадените към парцела части от съседен имот не е било изплатено, но придадените части са били заети и от заемането им са изтекли повече от десет година и в този случай разпоредбата на пар.8 ал.1 ПР на ЗУТ не намира приложение, като се счита, че придаването на тези части по силата на дворищнорегулационния план получава безусловно придобивно основание, а последиците на отчуждителното действие на регулационния план се стабилизират.

Освен това съгласно разпоредбата на чл.56 ал.11 от ЗТСУ(отм.), действаща и към 22.04.1986година(издаване строителното решение и протокол за строителна линия и ниво), строеж в парцел, към който са придадени имоти на други лица се разрешава, ако условията за заемане придадените имоти по този закон са изпълнени. В този смисъл е и практиката на ВКС обективирана в решение №128 от 08.01.2021година на ВКС по гр.д. №1210/2020година,I г.о., съгласно която заемането на частите, които се придават по регулация е един от способите за прилагане регулацията съгласно разясненията дадени в ТР №3/1993година на ОСГК на ВС при тълкуване нормата на чл.33 ал.1 ЗТСУ(отм.). Прилагането на регулацията е основание за издаване строително разрешение за парцела,

към който са придадени имоти на други лица-чл.56ал.1 ЗТСУ(отм.)

В настоящия случай от събраните в хода на разглеждане делото от районен съд доказателства се установява безспорно, че е издадено от общината строително разрешение №34/22.04.1986 година(л.44) на Ю. З. К. да построи в УПИ *-държавен, кв.19 по ПУП на с.С. жилищна сграда и протокол за определяне строителна линия и ниво №30/22.04.1986година(л.45).

Според възприетото становище в цитираните актове на ВКС и действащата нормативна уредба на ЗТСУ(отм.) се налага извод за приложена регулация по отношение придадените части от имот пл.*** от Общината, с издаденото строително разрешение №34/22.04.1986година(л.44), когато е и съставен протокола за определяне строителна линия и ниво(л.45), както и впоследствие е реализирано строителството на жилищна сграда от Ю. К.. В този смисъл е релевираното възражение от ответната община в писмения отговор и поддържаното от пълномощника на третите лица помагачи на ответника, че осъщественото владение е продължило повече от десет години от деня на заемането на придадените части на 22.04.1986 година до влизане в сила на ЗУТ-31.03.2001година. Или изводът е, че регулацията е приложена още към момента на издаване строителното разрешение от 22.04.1986година съгласно разпоредбата на чл.56 ал.1 ЗТСУ (отменен) и до 22.04.1996 година са се стабилизирали последиците от отчуждителното действие на регулационния план, поради което неправилно с атакуваното решение е прието, че е приложима разпоредбата на параграф 6 от ПР на ЗУТ, тъй като релевантна за спора е нормата на пар.9 ал.1 от ПР на ЗУТ. В случая е без значение обстоятелството дали е заплатено обезщетение за придадените по регулация части от съседни имоти, в какъвто смисъл е и поддържаното в решение №286/07.11.2011година по гр.д.№1242/2009 година съгласно описа на ВС на РБ,второ г.о.

Поради несъвпадане изводите на въззивния съд с изложените от районен съд, ще следва атакуваното решение да бъде отменено и предявеният установителен иск за претендираните 203 кв.м. придаваеми към парцел *-държавен следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан. Ще следва с оглед даденото разрешение да бъде отменено решението в частта, с която са възложени в тежест на Община З. направените разноси от С. К. и С. Т..

С оглед изхода на спора се дължат на Община З. направените разноси за осъщественото процесуално представителство пред районен съд и въззивната инстанция, които следва да се възложат в тежест на въззиваемите - сумата в размер на 600 лева Ю.сконсултско възнаграждение.

Макар да е своевременно заявено искане за присъждане направените разноси и да са ангажирани доказателства за направени такива, на основание чл.78 ал.10 от ГПК на третите лица помагачи на ответника не се следват разноси за участието им в процеса като трети лица - помагачи.

Мотивиран от гореизложените съображения Смолянският окръжен съд в настоящия си състав

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение №88/31.10.2023година, постановено по гр.д.№90/2022година по описа на 3.ски районен съд в частта, с която е признато за установено по отношение Община 3., че С. З. К., ЕГН *****, с адрес: в гр. С., ул. „Н.Х.“№ 40, ет. 6, ап.16, е собственик на 2/3 ид.ч. от имот с пл.*, кв.19, по плана на с. С., целият с площ от 1345 кв.м., както и на 1/2 идеална част от построената в парцел * –държавен кв.19 по плана на с.С.

двуетажна масивна сграда, цялата с площ от 70 кв.м., представляваща източен близък, състоящ се от гараж с надстройка; В ЧАСТТА, с която С. Б. Т., ЕГН *****, З. Ф. К., ЕГН ***** и С. Б. К., ЕГН ***** – всички от с. С., общ. 3. обл. Смолян, ул. „К.Ф.“ № 13, в качеството им на наследници на Б. З. К., ЕГН *****, по отношение на Община 3. са признати собственици общо на 1/3 ид.ч. от имот с пл. *, кв.19 по плана на с. С., целият с площ от 1305 кв.м., както и на 1/2 идеална част от построената в парцел * –държавен кв.19 по плана на с.С. двуетажна масивна сграда, цялата с площ от 70 кв.м., представляваща западен близък, състоящ се от гараж с надстройка, като процесуално НЕДОПУСТИМО и ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО в ТЕЗИ ЧАСТИ.

ОТМЕНЯ решение №88/31.10.2023година, постановено по гр.д.№90/2022година по описа на 3.ски районен съд в частта, с която е признато за установено по отношение на Община 3., с БУЛСТАТ 000614938 град 3., ул. „Стефан Стамболов“ № 1, представлявана от кмета М.М.Я., че С. З. К., ЕГН ***, гр. С., ул. „Н.Х.“№ 40, ет. 6, ап.16 е собственик на 2/3 ид.ч. от имот с площ 203 кв.м., попадаща в обхвата на УПИ-*-държавен, повдигната в жълт цвят на комбинираната скица на вещото лице както и в частта, с която е признато за установено по отношение Община 3., че С. Б. Т., ЕГН *****, З. Ф. К., ЕГН ***** и С. Б. К., ЕГН ***** – всички от с. С., общ. 3. обл. Смолян, ул. „К.Ф.“ № 13, в качеството им на наследници на Б. З. К., ЕГН *****, са собственици общо на 1/3 ид.ч. от имот с площ 203 кв.м., попадаща в обхвата на УПИ - * - държавен, повдигната в жълт цвят на комбинираната скица на вещото лице, КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН, и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН предявеният иск от С. З. К. с ЕГН ***, С. Б. Т., ЕГН *****, З. Ф. К., ЕГН ***** и С. Б. К. за признаване установено по отношение Община 3., с БУЛСТАТ 000614938, че С. З. К., ЕГН ***, гр. С., ул. „Н.Х.“№ 40, ет. 6, ап.16 е собственик на 2/3 ид.ч. от имот с площ 203 кв.м., попадаща в обхвата на УПИ-*-държавен, повдигната в жълт цвят на комбинираната скица на вещото лице, както и в частта, с която е признато за установено по отношение Община 3., че С. Б. Т., ЕГН *****, З. Ф. К., ЕГН ***** и С. Б. К., ЕГН ***** – всички от с. С., общ. 3. обл. Смолян, ул. „К.Ф.“ № 13, в качеството им на наследници на Б. З. К., ЕГН *****, са собственици общо на 1/3 ид.ч. от имот с площ 203 кв.м., попадаща в обхвата на УПИ - * - държавен, повдигната в жълт цвят на комбинираната скица на вещото лице , която да се счита неразделна част от постановеното решение.

ОТМЕНЯ решение №88/31.10.2023година, постановено по гр.д.№90/2022година по описа на 3.ски районен съд в частта, с която е осъдена Община 3. с БУЛСТАТ 000614938 и адрес: град 3., ул. „Стефан Стамболов“ № 1, представяна от кмета М.М.Я., да заплати на С.

З. К., ЕГН ***** разноси по делото, в размер на 1195 лева, а на С. Б. Т., ЕГН ***** разноси по делото, в размер на 1225 лева.

ОСЪЖДА С. З. К., С. Б. Т., ЕГН *****, З. Ф. К., ЕГН ***** и С. Б. К. с ЕГН ***** да заплатят на Община гр. З. направените разноси за двете инстанции за Ю.сконсултско възнаграждение в размер на 600 (шестотин) лева.

В останалата част решението не е обжалвано и е влязло в законна сила.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трети лица помагачи на ответника Община З. - Ю. З. К., ЕГН ***** и З. А. К., ЕГН *****.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд с касационна жалба, в едномесечен срок от връчването му на страните, при наличие на основанията на чл.280 ал.1 и 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____